

ind i en anden Arrest, og der blev lagt Tern paa begge hans Hænder. Han siger: „Herpaa tog han“ — nemlig en Betjent — „op af sinomme et Tern, hvormed han sammenheftede begge mine Hænder over Haandlebene, med det Tilspøende: „Nu kan Du først see, hvorledes Du befinder Dig med dette; kan Du ikke blive betænkt og vil ud med Sandheden, saa have vi Midler nok til at hjælpe Dig med. Herefter aflaaede de for mig og gif bort.“ Endvidere siger han, at han igjen maatte undvære Kaffe-lovnsvarme, „uagtet Frostens var saa streng, at Muren paa den nordre og østre Side i Arresten tindrede af Is,“ og at hans Kost „blev, som forhen, tørt Brød og Vand,“ som han kun med Besvær kunde bringe til Munden med de sammenlænkede Hænder. Paa denne Maade gif 8 Dage hen, hvorefter han blev tagen ud af Arresten og bragt op paa et Tagkammer lige under et Tagvindue, der blev oplukket den meste Tid af Dagen, og Sneen faldt derved flere Gange i store Hobe ind paa hans Leie. Der erholdt han den samme Forpleining som forhen indtil den 16de Januar, da han om Aftenen var saadumattet, at han ikke kunde mere. Han siger tillige: „Mine bundne Hænder forarsagede mig de voldsomste Smærter i min Ryg og mine Skuldre, saa jeg de sidste Nætter maatte sidde opreist paa mit Leie.“ Jeg skal ikke yderligere trætte det ærede Thing med Beskrivelsen af den Behandling eller de Forhaanelser, denne Mand har lidt, men de Herrer ville see, at han i det Væsentlige fremsætter de selsomme Anker over den Behandling, der er udviist imod ham, som dem, jeg har anført med Hensyn til Børgesen. Endelig siger man en Dag til ham, at nu kan han gaa; der var Intet at optage, thi han var uskyldig, men at al den Opreisning, han fik, var, at man sagde til ham: „Nu kan Du gaae hjem“. Han slutter sin Bog med at sige, at han har gjort sig al mulig Umage, saavel hos Autoriteter som hos andre Lovkyndige, for at faae Sagen behandlet paaah, men efterat have beghnot derpaa, have

de Alle efter kort Tids Forløb erklæret, at de ikke ønskede at have Mere med denne Sag at gjøre.

Det sees allsaa, at Manden ikke alene ikke har været bange for offentlig at udtale, hvorledes han er behandlet, idet han har udgivet denne Piece, men at han endog har henvendt sig til Autoriteter og andre Lovkyndige for at faae dem til yderligere at tage sig af hans Sag, fordi han vilde have sin Uskyldighed beviist; man har imidlertid vendt ham Ryggen allevegne, hvor han har henvendt sig. Jeg siger nu, at, at her atter foresligger et Tilfælde af samme Slags, og naar man seer hen til den offentlige Mening, som jeg troer at kjende lidt til i det Slags Sager, gaaer den ud paa, at en saadan Behandling er meget gængs, naar man vil pine en Beklagelse ud af Nogen, som man troer har forset sig, og som man ikke paa anden Maade kan faae til at bekende. Jeg troer, det er fuldkommen berettiget paa dette Sted at sige, at det er min personlige Overbeviisning, at der her i Landet udøves en Tortur, som Ingen kjender nærmere til eller har Begreb om, for at fremtvinge Beklagelse, hvor man ikke troer paa anden Maade at kunne skaffe den tilveie. — Jeg vil nu haabe, at denne Forespørgsel ikke endes, før vi have hørt Udtalelser fra nogle af de ærede Medlemmer af Thinget, der langt mere end jeg have Kundskab til, hvad der lovligt kan gjøres her i Danmark i den Retning, og som ere i en Stilling, hvori de have haft Velighed til at have med mistænkte Folk at gjøre, saaledes at denne Sag ikke skal lides tilbøde, skal forsvinde ud af den offentlige Bevidsthed, eller skal affærdiges paa den Maade, som den ærede Justitsminister nu har søgt at gjøre ved det Svar, han har givet. Jeg vil ønske, at de ville lægge deres Stemme med i Vægtskaaalen, for at denne Sag ikke skal bringes i Forglemmelse, men at den maa slaes fast som Noget, hvorpaa det danske Folk fremdeles maa have sin fulde Opmærksomhed henvendt, for om muligt at finde Midler til at forhindre, at nogen